

Arrest

nr. 197 934 van 12 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2017.

Gelet op de beschikking van 7 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2017.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 1 december 2017 waaruit blijkt dat de debatten heropend werden.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 4 augustus 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 13 december 2016 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

U werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 25 maart 2016 van 13.46u tot 18.15u, en werd bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, Meester David Soudant loco Meester Sylvie Micholt, woonde het gehoor bij vanaf 13.58.

A. Feitenrelaas

U verklaarde een sjiitische Iraakse te zijn van Arabische origine, geboren op 24 augustus 1986 te Wassid, Bagdad. U liep school tot uw derde jaar lager onderwijs en verklaarde ongeletterd te zijn. Toch leerde u de laatste jaren een beetje lezen dankzij het huiswerk van uw dochter Sedra. U trouwde op 17 jarige leeftijd maar wegens het slechte karakter van uw man kreeg u uw vaders toestemming om na een maand te scheiden. Op 8 februari 2007 werd u religieus uitgehuwelijkt aan uw huidige partner (A.I.M.a.M.) (CGVS X), een soennitische Iraakees van Arabische origine, waarmee u drie kinderen kreeg: Sedra, Asal en Ismael. Uw man heeft verder nog twee vrouwen. Hij trouwde een eerste keer met (B.R.A.a.J.), waarmee hij vijf kinderen kreeg, Hussein, Omar, Zaman, Mahmoud en Baker. Hij trouwde een derde keer met (N.A.S.a.I.), waarmee hij één kind kreeg, Abdullah. Uw man woonde met zijn eerste vrouw, hun kinderen, zijn ouders, zijn broer Mousa en zijn gezin in Zafaraniya. U woonde met uw kinderen in een huis van uw man in Ameriyah.

Als makelaar kocht en verkocht uw man samen met zijn oudste broer Mousa huizen en gronden vanuit hun bureau te Zafaraniya. In de loop van 2013 kregen zij bezoek van Said (S.), een persoon met een hoge rang in de regering, die uw man dwong om de grootste bouwgrond van Zafaraniya op zijn naam te registreren. Uw man weigerde waarna de man ontevreden de zaak verliet. Diezelfde avond vielen onbekende mannen zijn huis binnen. Ze namen uw man en zijn broer Mousa mee naar een leeg kantoorgebouw, martelden hen en eisten het verzoek van Salman uit te voeren, waarna zij werden vrijgelaten. De gezinnen besloten de daaropvolgende ochtend te verhuizen naar Dora. De bureaus uit Zafaraniya hebben uw man de volgende dag telefonisch verwittigd dat een groep gewapende mannen opnieuw was binnen gevallen, het huis had vernield, 'gezocht' op de deur had gespoten en het immobielkantoor had ingenomen.

Op 28 mei 2013 ontploften in Dora twee bomflesjes die de familie van uw man zouden gevisieerd hebben. De eerste ontplofte namelijk vóór de winkel van Yasser, het neefje van uw man, de tweede vlak voor hun huis. Yasser kwam om het leven, samen met acht andere slachtoffers. Er vielen verder 35 gewonden, waaronder de zonen van uw man Mahmoud en Omar en het neefje van uw man Salam. Uw man was op het moment van de aanslag bij u in Ameriyah. Na de aanslag bracht uw man het gezin van Mousa onder in uw huis in Ameriyah waar zij twee maanden verbleven. Wanneer Salam hersteld was van zijn verwondingen, vertrok het gezin van Mousa in juni 2013 naar Turkije, samen met uw stiefzonen Omar, Mahmoud en Zaman. Hoewel uw gezin in eerste instantie in Irak bleef, vluchtten jullie in 5 juli 2014 toch naar Turkije door een opflakking van het algemeen sektarisch geweld in Ameriyah. U vertrok samen met uw man, jullie kinderen en uw stiefzoon Baker. Bouchra vervoegde jullie even in Turkije, samen met uw stiefzoon Hussein, maar keerde terug naar Irak om medische redenen.

Toen in 2015 de massale vluchtelingenstroom richting Europa op gang kwam, besloten jullie eveneens naar Europa te trekken. Jullie keerden echter eerst even terug naar Irak om jullie auto en grond te verkopen, namelijk op 14 maart 2015. Op 13 juni 2015 viel een tiental gewapende mannen met veel geweld uw huis in Ameriyah binnen. Uw man was op dat moment op bezoek bij de familie van Bouchra in Dora. De mannen vroegen naar uw man, sloegen u en uw zussen die op bezoek waren en namen uiteindelijk verschillende identiteitsdocumenten mee (uw identiteitskaart, de identiteitskaart van zus Doa'a en het paspoort van zus Shahed). Eén van de mannen gaf u een telefoonnummer dat u diende op te bellen om de documenten terug te krijgen. Toen u belde, werd u echter een onfatsoenlijk voorstel gedaan. U legde neer, vluchtte naar uw ouderlijke huis en diende, wanneer de rust was wedergekeerd, op 15 juni 2015 klacht in bij de politie. Kort daarna werd u telefonisch bedreigd omwille van de aangifte. Jullie besloten op dit moment versneld Irak te verlaten. Nadat u bij een vriendin had gepolst of rond uw huis de kust veilig was, ging u op 20 juni 2015 samen met uw moeder en uw stiefzoon Baker een laatste keer naar huis om enkele spullen voor de kinderen te verzamelen. Eens ter plekke, werd u opnieuw aangevallen door gewapende mannen. U onderging een miskraam omwille van de slagen die u incasseerde en Baker werd ontvoerd. Op 25 juni 2015 vond uw man het lijk van Baker in het ziekenhuis van Tob el Adli met folterwonden en een schot in het hoofd.

U kwam even op krachten bij uw moeder en vertrok op 5 juli 2015 met uw kinderen met het vliegtuig naar Turkije. Van zodra uw man de documenten van de verkochte auto in orde kreeg, vervoegde hij jullie met zijn zoon Hussein. Hij vervoegde jullie op 17 juli 2015 waarna jullie diezelfde dag via Griekenland en de Balkanroute naar België reisden.

Jullie kwamen aan op 3 augustus 2015 en dienden een asielaanvraag in op 4 augustus 2015, samen met uw man, uw kinderen en uw stiefkind Hussein. Uw zus Roa'a (CGVS X) diende op diezelfde dag een asielaanvraag in maar jullie zouden apart gereisd hebben. De neef van uw man, Salam (CGVS X) en zijn vrouw Huda (CGVS X) dienden een asielaanvraag in op 3 augustus 2015 en baseren zich op dezelfde feiten als u en uw man. Uw zus Noura (CGVS X) diende een asielaanvraag in op 30 augustus 2013 en ontving ondertussen de subsidiaire beschermingsstatus.

Naast deze feiten geeft u aan geslagen te worden door uw man en zonder respect behandeld te worden. U heeft uw huwelijksakte niet ter uwer beschikking waardoor u niet kunt bewijzen dat u getrouwd bent met uw man. Daardoor vreest u dat uw man zijn andere vrouwen zal overbrengen van zodra hij een statuut krijgt. Ondanks het feit dat u gevlucht bent op basis van de problemen van uw man, haalt u aan schrik te hebben dat de beslissing betreffende uw asielaanvraag zal afhangen van de beslissing van uw man.

Ter staving van uw asielaanvraag diende u volgende originele documenten in: nationaliteitsbewijs (d.d. 08/09/2010), paspoort (d.d. 08/11/2010) en de identiteitskaarten en paspoorten van uw kinderen. Daarnaast legt u ook volgende kopieën neer: woonkaart man (origineel in dossier man), handelskaart man (origineel in dossier man), politieaangifte diefstal documenten (origineel in dossier man), politierapport aangaande de bomaanslagen, overlijdensakte Baker (origineel document in dossier man), overlijdensakte onleesbaar (uit origineel in dossier man bleek bij DVZ dat het om Yasser gaat), een foto van een beschoten huis in Zafaraniya, een foto van de overleden Yasser en een foto van uw gewonde moeder.

B. Motivering

Zowel uit uw verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) blijkt dat u uw asielaanvraag grotendeels steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald door uw echtgenoot, (A.I.M.a.M.) (O.V. (...)). In het kader van uw echtgenoot zijn asielaanvraag oordeelde de Commissaris-generaal dat hem geen internationale bescherming kan worden toegekend temeer daar er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten die jullie in Irak zouden hebben meegemaakt en tengevolge waarvan jullie Irak zouden hebben verlaten. Bijgevolg kan ook in uw hoofde niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan in casu dan ook volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot.

Deze beslissing luidt als volgt :

"Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw verklaringen omtrent de problemen die u heeft gekend in Irak bleken namelijk in het geheel niet overeen te stemmen met de verklaringen van uw neef Salam (O.V. (...)) en diens vrouw Huda (S.A.) (O.V. (...)), en dit aangaande verschillende essentiële elementen. Vooreerst blijken jullie het niet eens te zijn over wie in het immobiënkantoor werkte op het moment van de inval van Badr-organisatie. Zo verklaarde u dat u de eigenaar van de zaak was en dat uw broer Mousa en een bediende Loai voor u werkten (CGVS, p. 7). Uit de verklaringen van uw neef Salam en diens vrouw bleek daarentegen dat zijn vader, uw broer, Mousa, de eigenaar van de zaak was en dat ook Salam zelf in de zaak werkte. Bovendien zou niet Loai maar Salam aanwezig geweest zijn op het moment van het bezoek van Badr (CGVS Salam, p. 12 en 22).

Het mag reeds ten zeerste verbazen dat jullie niet in staat blijken éénsluitende verklaringen af te leggen over wie de eigenaar was van het immokantoor noch over de rol van Salam binnen dit kantoor en zijn aanwezigheid op het moment van het bezoek van Badr.

De kaart van de Kamer van Koophandel die u voorlegde kan hierover ook geen uitsluitel bieden. De kaart toont namelijk niet aan dat u de eigenaar van de zaak in kwestie was, wie de overige werknemers van de zaak waren of wie aanwezig was tijdens het bezoek van Badr. De kaart kan hoogstens aantonen dat u aangesloten was bij de Kamer van Koophandel.

Voorts lopen ook jullie verklaringen aangaande de arrestatie van uzelf en Mousa door de veiligheidsdiensten sterk uiteen. Zo legde u uit dat jullie deur met veel geweld werd ingebeukt en dat meer dan tien mensen, gewapend met pistolen en automatische geweren, binnenvielen.

Ze vonden u onmiddellijk in de woonkamer en vroegen waar uw broer, die zich op dat moment in zijn slaapkamer bevond, was. De vrouwen gilden, werden geslagen en bedreigd, zo beschreef u (CGVS, p.

17). Uw neef schetste daarentegen een gans ander beeld. Zes à zeven leden van de inlichtingendienst van de wijk belden aan, waarna zijn vader Mousa opendeed en werd gevraagd mee te gaan voor kleine inlichtingen. Vermits de mannen ook u wilden ondervragen, verwees Mousa hen door naar uw woongedeelte van het huis. Er werd helemaal geen geweld gebruikt, aldus Salam (CGVS Salam, p. 23-24). Ook Huda, de vrouw van Salam, bevestigde dat er geen schade aan de woning werd toegebracht, dat alle vrouwen sliepen op het moment van de arrestatie en dat zij dan ook niet geslagen werden of aan het gillen waren (CGVS Huda, p. 18). Zahraa bevestigde dan weer uw verhaal maar kon geen details geven (CGVS Zahraa, p. 18-20). Dat jullie een dermate verschillende voorstelling geven van een gebeurtenis waarbij jullie allen, Zahraa uitgezonderd, aanwezig waren, is vanzelfsprekend zeer merkwaardig en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas niet in het minst.

Tussen de vermeende arrestatie in maart 2013 en de latere ontploffingen in Dora in mei 2013 zouden jullie geen problemen gekend hebben, zo verklaarde u (CGVS, p. 19). Uw neef Salam vertelde echter dat zijn vader Mousa in die periode twee dreig telefoons kreeg van Badr-organisatie. Hoewel Salam niet wist of u daarvan op de hoogte was, wist hij wel te vertellen dat u en uw broer regelmatig contact hadden (CGVS Salam, p. 25). Dat u, die verklaarde dat u samen met uw broer uit Zafaraniya wegvluchtte omwille van dezelfde problemen met Badrorganisatie, aldus niet op de hoogte geweest zou zijn van de telefonische bedreigingen die uw broer zou gekregen hebben, is dan ook weinig waarschijnlijk. Bovendien is het vreemd dat Badr uw broer zou bellen en bedreigen, terwijl u naar eigen zeggen de eigenaar van de zaak was.

Ook wat de overige feiten betreft, wijken jullie verhalen opnieuw van elkaar af. Zo getuigde u dat u, samen met uw eerste vrouw Bouchra, jullie kinderen en de familie van uw broer Mousa, van Zafaraniya naar Dora verhuisde. Op het moment van de ontploffingen was u op bezoek bij Zahraa maar enkele van uw kinderen bevonden zich wel degelijk in Dora. Uw zoon Mahmoud liep als reactie op de eerste ontploffing het huis uit en werd gewond toen op dat moment de tweede bom ontplofte.. Ook uw zoon Omar raakte gewond (CGVS, p. 15). Echter, volgens Salam zou u na de arrestatie door de veiligheidsdiensten bij Zahraa in Ameriyah gaan wonen zijn, en zou u derhalve nooit in Dora gewoond hebben (CGVS Salam, p. 20). Ook uw eerste vrouw en jullie kinderen woonden niet in Dora. Bijgevolg waren ook geen van uw kinderen betrokken bij de ontploffing (CGVS Salam, p. 26). Huda geconfronteerd met uw stelling dat Mahmoud en Omar gewond geraakten, stelde ook zij dat er geen van uw kinderen in Dora woonden of aanwezig waren tijdens de aanslagen (CGVS Huda, p. 23). Deze tegenstrijdigheden zijn uiteraard frappant. Jullie waren het wel eens over de doden en gewonden binnen het gezin van Mousa: zo overleed Yasser en geraakten Salam en zijn moeder gewond. Opmerkelijk is evenwel dat Salam, volgens zijn getuigenis, op identiek dezelfde manier gewond geraakt zou zijn als uw zoon Mahmoud (CGVS, p. 15 en CGVS Salam, p. 21). Dit doet andermaal de wenkbrauwen fronsen. De verklaringen van Huda boden evenmin uitsluitsel. Zo verklaarde zij aanvankelijk dat de eerste bom ontplofte vlak voor de winkel van Yasser, wat zij daarna onmiddellijk aanpaste en beweerde: 'tussen het huis en de winkel, een afstand' (CGVS Huda, p. 21). Haar gevraagd of de bommen mogelijks toevallig dichtbij jullie woning en winkel lagen, gezien de vele slachtoffers, hield ze het op 'mogelijk'. Iets later stelde ze dan weer dat het geen toeval was dat de bommen daar lagen (CGVS Huda, p. 22). Opmerkelijk is bovendien dat zij geen idee had van het aantal doden en gewonden (CGVS Huda, p. 22). Ter staving van uw relaas legde u een kopie voor van het politierapport van de ontploffing. Volgende bemerkingen kunnen hierbij worden gemaakt. Vooreerst is het zo dat documenten slechts een bewijswaarde toegekend kunnen worden in het kader van een geloofwaardig verhaal, hetgeen in casu niet het geval is. Dient voorts te worden opgemerkt dat het voorgelegde politierapport louter een kopie betreft waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, geen bewijswaarde kan worden toegekend. Dat er een aanslag zou hebben plaatsgevonden, wordt op zich door de Commissaris-generaal evenwel niet betwist. Alleen wijst niets uit de voorgelegde aangifte erop dat uw familie gevisieerd werd. Er zouden namelijk ongeveer 9 doden, waarvan slechts één familielid, en 35 gewonden gevallen zijn, hetgeen eerder wijst op een willekeurige aanslag. Salam legde een gelegaliseerde kopie van een uitgebreid politierapport van de aanslag voor, waaronder ook een lijst van de doden en gewonden. Salam en Yasser worden hierin vermeld maar Mahmoud noch Omar staan in dit document opgelijst. Blijkt voorts dat de verschillende documenten die het politierapport omvatten niet éénsluidend zijn wat betreft het aantal slachtoffers. Zo is sprake van enerzijds 9 doden en 35 gewonden, anderzijds van 9 doden en 33 gewonden en nog verder van 10 doden en 34 gewonden. De variërende cijfers zijn op zijn minst merkwaardig. De overlijdensakte van Yasser en de foto van de overleden Yasser spreken zich niet uit over de omstandigheden van zijn dood, noch over de aanwezigheid van uw kinderen tijdens de aanslag.

Terwijl u vervolgens verklaarde dat het gezin van Mousa na de aanslagen bij u en Zahraa in Ameriyah introk (CGVS, p. 15), was Salam ervan overtuigd dat zij na de ontploffing bij zijn oom Khalil in Ameriyah gingen wonen (CGVS Salam, p. 8 en 10). Nadat hij werd geconfronteerd met uw woorden, verduidelijkte

hij dat zijn vrouw helemaal niet overeen komt met Zahraa en dat hij dan ook zeker niet bij u en Zahraa zou intrekken (CGVS X, p. 10). Ook Huda bevestigde dat zij veel problemen kende met Zahraa en daarom niet bij haar zou gaan wonen. Bovendien zou Khalil zelf naar het ziekenhuis gekomen zijn en het gezin van Mousa meegenomen hebben naar zijn huis (CGVS Huda, p. 11 en 21).

Naar u voorts verklaarde, zou het gezin van Mousa na een herstelperiode van twee maanden naar Turkije vertrokken zijn, dit samen met uw zonen Mahmoud, Omar en Zaman (CGVSp. 15). Andermaal ontkende Salam dit. Hij stelde daarentegen dat er niemand van uw gezin naar Turkije meereisde en dat hij daar ook nooit iemand van uw gezin gezien heeft (CGVS Salam p. 10 en 27). Ook Huda stelde dat Omar, Mahmoud en Zaman niet met hen naar Turkije gingen (CGVS Huda, p. 24).

Bovenstaande tegenstrijdigheden brengen uiteraard ook de geloofwaardigheid van Salam in gedrang. De verklaringen van zijn vrouw Huda konden bovendien geen uitsluitel bieden over de waarachtigheid van zijn versie van de feiten. Huda bleek daarenboven dermate onwetend over tal van gebeurtenissen, wat verder afbreuk doet aan de algemene geloofwaardigheid van jullie relaas. Zo kon Huda niet zeggen met hoeveel mannen Badr was binnengevallen in het vastgoedkantoor of waarom men dacht dat het om Badr-leden ging. Ze wist niet wat er gebeurde op het kantoor of waarom Badr jullie kantoor nodig had. Zij kon verder niets zeggen over de inval van de veiligheidsdiensten in Zafaraniya gezien ze aan het slapen was en weet enkel dat u en Mousa werden meegenomen. Ze wist zelfs niet of haar echtgenoot wakker was op het moment van de arrestatie of er geweld werd gebruikt en of er schade was aan de woning. Huda wist ook niet wat er verder gebeurde met u en Mousa (CGVS Huda, p. 14-18). Ook kon ze niet zeggen wat er op de deur van jullie woonst in Zafaraniya werd geschreven, kon ze niet zeggen wanneer Mousa – haar schoonvader - de dreigtelefoontjes kreeg en evenmin kon ze aangeven hoeveel doden er vielen bij de aanslagen. (CGVS Huda, p. 20-22). Zij legde uit dat haar man haar niets vertelde (CGVS X, p. 18) en dat haar schoonmoeder niets wilde vertellen over de arrestatie van uzelf en Mousa, ditom haar niet bang te maken (CGVS X, p. 17). Huda blijkt er evenmin naar te hebben gevraagd, dit omdat jullie 's ochtends vroeg moesten vertrekken (CGVS Huda p. 18). Dit vergoelijkt geenszins haar onwetendheid. Ook al zou zij toen niet op de hoogte zijn gebracht door familie, er kan minstens worden verwacht dat zij nadien zou zijn ingelicht, dan wel navraag zou hebben gedaan om een zo duidelijk mogelijk beeld te hebben van de gebeurtenissen temeer daar het gaat om gebeurtenissen die allen raken aan de kern van jullie relaas. Dat zij nog steeds niet zou ingelicht geworden zijn gedurende haar tijd in België, is niet aannemelijk en ondermijnt ten eerste de ernst en de geloofwaardigheid van de beweerde vrees voor vervolging. Het geheel van bovenstaande bevindingen ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de feiten die u en uw familie in 2013 zouden hebben meegemaakt. De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten uit 2015, die een vervolg zouden geweest zijn op uw problemen uit 2013, kunnen bijgevolg evenmin worden weerhouden. Daarenboven zijn er enkele bedenkelijke elementen op te merken die de ongeloofwaardigheid van uw vermeende problemen in 2015 verder aandikken.

Dat u vooreerst in 2015 zou terugkeren naar Bagdad, de plaats die u voorheen omwille van een beweerde vrees voor vervolging, met uw familieleden ontvluchtte, is toch wel zeer opmerkelijk. Indien de feiten die u beweerde te hebben meegemaakt in Bagdad zich daadwerkelijk zouden hebben voorgedaan, kan er worden van uitgegaan dat u zeker niet naar ginds zou terugkeren. U keerde terug om uw auto en grond te verkopen om zo geld te hebben om uw reis naar Europa te bekostigen. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u meerdere maanden in Bagdad verbleef. Waarom u niet de mogelijkheid zou hebben gehad om de verkoop van uw eigendommen vanuit Turkije, eventueel via via, te regelen en, indien nodig, alsnog kort heen en terug te reizen is niet duidelijk. Dat u bovendien tijdens uw verblijf in Bagdad afwisselend ook in Dora – de plaats waar u beweerde dat uw familie door middel van twee bembommen werd gevisieerd – verbleef (CGVS, p. 8), ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw relaas. Dit eens te meer gezien u hier zelf nog beweerde dat de Badr-organisatie aanwezig was én zelfs hun hoofdkwartier gevestigd had in de beide wijken waar u afwisselend verbleef, i.c. Dora en Ameriyah (CGVS, p. 8)

Dat u besloot zich daar alsnog te vestigen, na alles wat gebeurde, mag dan ook verwonderlijk heten. Uw keuze van verblijfplaats kan dan ook als op zijn minst weinig doordacht en uiterst risicovol beschouwd worden. In geval van een waarachtig relaas, kan dan ook verwacht worden dat u zichzelf, uw kinderen noch uw vrouw(- en) in een dergelijke gevaarlijke situatie zou brengen. Daarenboven, dat u ondanks de vermeende vervolging verschillende malen legaal in en uit het land zou kunnen en willen reizen hebben, is evenmin plausibel. Gezien de vermeende hoge functie van Salman binnen de autoriteiten, de belangrijke functie van zijn broer Aqhil binnen de veiligheidsdiensten en de hoge corruptiegraad binnen de Iraakse overheid, is de kans dat uw naam geseind zou staan in de luchthaven reëel.

Dat u dit risico naast zich neerlegde en alsnog besloot meermaals legaal het land in en uit te reizen, is dan ook niet aannemelijk en holt uw geloofwaardigheid verder uit.

Verder is ook het gedrag van Zahraa erg merkwaardig. Na de eerste inval van gewapende mannen bij haar thuis in Ameriyah op 13 juni 2015 en na de dreigtelefoon waarin werd gesteld dat zij zou boeten

voor de aangifte bij de politie op 15 juni 2015, besloot Zahraa op 20 juni 2015 alsnog terug te keren naar datzelfde huis. Ze deed dit bovendien zonder u, maar in het gezelschap van haar moeder en de vijftienjarige Baker. Indien jullie verklaringen aangaande de feiten die jullie meemaakten in Bagdad de waarheid bevatten, is het geenszins aannemelijk dat uw vrouw zou beslissen terug te keren naar de woning, enkel en alleen om wat spullen van de kinderen op te halen. Dat zij na alles wat jullie zogenaamd meemaakten in deze omstandigheden zou terugkeren naar het huis, enkel en alleen voor het verzamelen van wat spullen voor de kinderen, is niet aannemelijk. Dat u een politieaangifte neerlegde ter staving van de aangifte van uw vrouw na de eerste inval en de diefstal van haar identiteitsdocumenten wijzigt niets aan bovenstaande bedenking. Ook hier kan worden opgemerkt dat documenten slechts bewijswaarde hebben indien ze worden voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Opmerkelijk is bovendien de vaststelling dat de aangifte weinig tot geen details over de inval vermeldt. Er wordt enkel melding gemaakt over een inval van het Iraakse leger en de inbeslagname van de identiteitsdocumenten. Er is geen sprake van militieleden, de verwondingen die de zussen zogenaamd opliepen, noch is er enige verwijzing naar de vermeende gerelateerde feiten uit het verleden. Dat zowel u als Zahraa aanhaalden dat de politieagent niet alles noteerde wat Zahraa had verklaard (CGVS, p. 12-13 en CGVS Zahraa p. 15-16), kan dit niet vergoelijken. Bovendien blijkt na vertaling van de aangifte dat ook het paspoort van Zahraa werd gestolen (zie administratief dossier), terwijl zij hiervan geen melding maakte tijdens haar gehoor en haar paspoort gewoon voorlegde op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) alsook op het CGVS (CGVS X, p. 14). Hoe dan ook is een aangifte slechts een weergave van de verklaringen die iemand aflegde. Uit de aangifte kan hoe dan ook enkel worden afgeleid dat de politie nota nam van hetgeen uw vrouw verklaarde ten aanzien van de politie, niets meer en niets minder. Dat de politie deze verklaringen noteerde, toont niet aan dat de beweerde feiten ook effectief hebben plaatsgevonden. Bovendien betreft het andermaal een kopie, hetgeen geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gezien het makkelijk te vervalsen karakter ervan.

Dat uw zoon Baker ontvoerd en vermoord zou zijn tijdens de tweede inval in Ameriyah, kon u evenmin in concreto aantonen. U legde in dit kader een kopie van de identiteitskaart en een originele overlijdensakte van Baker neer. De overlijdensakte toont enkel aan dat Baker om het leven kwam op 25 juni 2015 door een projectiel maar geeft geen uitsluitsel over de omstandigheden waarin dit gebeurde. Dat Baker voorafgaand aan zijn overlijden zou zijn ontvoerd kan evenmin uit de overlijdensakte worden afgeleid. Daarenboven dient er gewezen te worden op de uitspraken van Huda.. Terwijl zij al uw kinderen kon opsommen, had zij merkwaardig genoeg nog nooit van ene Baker gehoord. Wanneer haar een foto van Baker werd getoond, herkende ze deze persoon niet. (CGVS Huda, p. 24-25). Nochtans woonde zij samen met u, uw eerste vrouw Bouchra en jullie kinderen in Zafaraniya en zou zij uw kinderen desgevallend moeten kennen. Salam verklaarde eveneens, en dit in tegenstelling tot uzelf – u verklaarde met Bouchra vijf kinderen te hebben - dat u met Bouchra vier kinderen, i.c. drie zonen en een dochter, had (CGVS Salam p. 9). Dit alles is hoe dan ook zeer bevreemdend en doet uw geloofwaardigheid verder teniet. Volledigheidshalve dient aan dit alles nog te worden toegevoegd dat in Irak alle documenten, zo ook overlijdensaktes, gemakkelijk gekocht kunnen worden. Bijgevolg hebben Iraakse documenten sowieso slechts een relatieve bewijswaarde. Dat uw derde vrouw Nour buiten schot bleef in dit hele verhaal is voorts eveneens bedenkelijk. Zij woonde namelijk ook in Ameriyah waar u haar ging bezoeken. U hiermee geconfronteerd, wees u erop dat u met een taxi van Zahraa naar Nour vertrok en dat taxi's altijd een andere route uitkiezen (CGVS, p. 6 en 21). Echter, een militie die jullie kan terugvinden in Dora en twee jaar later opnieuw zou weten te vinden in Ameriyah, zal hoogstwaarschijnlijk ook weinig moeite hebben met het vinden van uw derde vrouw. Dat zij naar u weet nooit enige problemen gekend heeft of betrokken was in deze zaak, is dan ook minstens verbazend.

Dat uw schoonmoeder in oktober 2016 opnieuw aangevallen zou zijn, is in het kader van de ongeloofwaardigheid van al het voorgaande, evenmin als geloofwaardig te beschouwen. De kopieën van foto's die u voorlegde waarop uw schoonmoeder te zien is met een verband rond haar hoofd en arm kunnen onmogelijk uw beweringen staven. Op deze foto's is enkel te zien dat uw schoonmoeder met een verband aan n de zetel ligt, niets meer en niets minder. Dat zij daadwerkelijk gewond was kan, evenmin als de omstandigheden waaronder ze haar verwondingen zou hebben opgelopen, niet uit deze foto's worden afgeleid.

Tot slot blijken u, Zahraa, Salam noch Huda eenduidig over het contact dat jullie al dan niet met elkaar onderhielden. Dit is het zoveelste teken aan de wand dat geen van jullie een duidelijk en waarheidsgetrouw beeld lijkt te willen scheppen.

Gevraagd naar familie in België noemde u enkel de zus van Zahraa, Roa'a. Nochtans dienden u en Zahraa een dag na Salam en Huda jullie asielaanvraag in. Dat u niet zou geweten hebben dat zij in het land waren, is dan ook weinig waarschijnlijk. Salam erkende dan weer wel dat jullie ongeveer samen toekwamen in België maar dat jullie relatie verbroken is wegens familiale problemen (CGVS

Salam, p. 7). Het contact tussen jullie zou volgens hem verbroken zijn sinds hij in Dora en u in Ameriyah ging wonen (CGVS Salam, p. 7-8). In België zou hij u een tweetal keer opgebeld hebben maar zonder succes. Hij zou bijgevolg ook niet weten waarom u asiel heeft aangevraagd (CGVS Salam, p. 8). Huda vertelde dan weer dat de relatie tussen u en Salam in Irak normaal was, ook na hun verhuis naar Dora en de aanslag (CGVS Huda, p. 9 en 11). Zij gaf voorts aan dat zij op dezelfde dag op het CGVS aankwamen als u en Zahraa. Gevraagd hoe het kwam dat jullie op dezelfde dag toekwamen, legde ze uit dat jullie eigenlijk wel samen gekomen zijn maar dat zij en Salam zich eerst hadden aangemeld, en later u en Zahraa. Later verduidelijkte zij dat jullie niet samen reisden vanuit Turkije maar wel dezelfde smokkelaar hadden gebruikt. Huda verklaarde bovendien dat u Salam gebeld zou hebben om te laten weten dat u in België was (CGVS Huda, p. 7-8). Dat elk van jullie een ander beeld schept of helemaal geen zicht biedt op jullie relatie, is erg bevreemdend en zet de geloofwaardigheid eens te meer op de helling. Uit wat voorafgaat dient dan ook te worden besloten dat u de Vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De documenten die hierboven nog niet werden besproken kunnen evenmin iets wijzigen aan voorgaande appreciatie. De identiteitsdocumenten van u, uw vrouw Zahraa en kinderen en de woonstkaarten betreffen enkel jullie identiteit en herkomst, hetgeen niet wordt betwist door het CGVS. De foto van een huis in Zafaraniya kan evenmin uw beweringen staven. Uit de foto valt namelijk niet af te leiden of dit effectief uw huis betreft. Bovendien zijn op basis van de foto geen uitspraken mogelijk over de link van dit beschoten huis en het door u aangehaalde asielrelaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel

risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn.

Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en

mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen.

Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet."

U uitte tijdens het gehoor op het CGVS voorts nog uw bezorgdheid over het feit dat de beoordeling van uw asielaanvraag zou afhankelijk zijn van de asielaanvraag van uw man (zie CGVS, p. 27).

U vreest namelijk, bij gebrek aan uw huwelijksakte, dat uw man na het verkrijgen van een statuut zijn eerste vrouw zou laten overkomen in het kader van gezinshereniging. Gezien uw asielrelaas echter onlosmakelijk verbonden is en volledig steunt op het relaas aangehaald door uw echtgenoot, spreekt het voor zich dat deze feiten op eenzelfde manier moeten worden beoordeeld. U haalde voorts nog aan problemen te hebben met uw man. Dienaangaande moet er vooreerst worden opgemerkt dat u deze

problemen nooit eerder aanhaalde op DVZ. U heeft zich bovendien na afloop van de voorbereidende vragenlijst akkoord gesteld met de voorgelezen verklaringen (CGVS vragenlijst X, vraag 5 en 7). Expliciet gevraagd aan het begin van het gehoor op het CGVS of u op DVZ alle hoofdredenen voor uw asielaanvraag heeft kunnen aanhalen, bevestigde u dat u alle redenen had benoemd. Dit terwijl dit nochtans de uitgelezen kans was om de problemen met uw man aan te halen. U haalde dit daarentegen pas aan op het einde van het gehoor bij het CGVS (CGVS X, p. 22 en 27). Deze vaststellingen ondermijnen dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de problemen die er tussen u en uw man zouden bestaan.

De documenten die nog niet werden besproken in bovenstaande, kunnen niets wijzigen aan de beoordeling. Zo hebben uw paspoort, nationaliteitsbewijs, de identiteitskaarten en paspoorten van de kinderen en uw woonkaart enkel betrekking op uw identiteit, kinderen en herkomst, hetgeen niet wordt betwist.

In het kader van de asielaanvragen van de neef van u echtgenoot, Salam, en zijn vrouw Huda werd eveneens besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Over de asielaanvraag van uw zus Roa'a Raisan Rashak al Schmailawi werd heden ten dage nog geen uitspraak gedaan. Uw zus Noura werd de subsidiaire beschermingsstaat toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en "het zorgvuldigheid".

Zij verwijt verweerder vooreerst een gebrek aan zorgvuldigheid nu de hele motivering gebaseerd is op de verklaringen van derden, met name de neef van haar echtgenoot en diens echtgenote. De beide families zijn in conflict omdat de dood van Yasser aan de echtgenoot van verzoekster wordt verweten. Verzoekster verwijt verweerder dat haar echtgenoot en zijzelf niet met de tegenstrijdigheden werden geconfronteerd. Verder verwijt zij verweerder dat zij niet werd ingelicht over de asielaanvraag van de neef van haar echtgenoot en stelt zij dat zij niet eens wist dat deze in Europa was. Verzoekster benadrukt dat zijzelf en haar echtgenoot niet werden betraapt op enige contradictie of inconsistentie.

Verzoekster tracht vervolgens stap voor stap de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing te weerleggen. In dit kader betoogt zij onder meer dat de neef van haar echtgenoot zich het verhaal van verzoekster en haar echtgenoot eigen heeft gemaakt, geeft zij een uiteenzetting omtrent de aangevoerde feiten, verwijt zij verweerder meermaals dat zij met de gedane vaststellingen niet werd geconfronteerd en herhaalt zij het betoog inzake het gebrek aan contacten en de spanningen tussen haar familie en deze van de neef van haar echtgenoot.

Verzoekster voert verder aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. In dit kader wijst zij onder meer op (informatie over) de spanningen tussen de soennieten en de sjiïeten in Irak en Bagdad.

2.1.2. Ter staving van haar betoog, voegt verzoekster een aantal persartikels (stukken 3-10) bij het verzoekschrift.

2.1.3. Verzoekster legt in een aanvullende nota van 11 augustus 2017 nieuwe elementen neer. Het betreft een medisch attest en een psychologisch attest (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

Verzoekster stelt thans een bijkomende vrees te koesteren. Haar echtgenoot heeft beslist om haar en haar drie kinderen in België achter te laten en terug te keren naar zijn andere echtgenote in Irak. Verzoekster werd in Irak en België fysiek en mentaal mishandeld door haar echtgenoot. Zij ontvangt geregeld dreigberichten en dreigtelefoons van haar echtgenoot, die eist dat zij de kinderen terug stuurt. Als alleenstaande moeder met drie kinderen, die reeds gescheiden is, is er geen bescherming in Irak.

Verzoeksters man heeft haar uitgestoten, vindt haar te Westers en beschouwt haar als afvallige. Hij dreigt haar te vermoorden indien zij in zijn handen valt en wilt haar kinderen afnemen. Uit het psychologisch rapport blijkt dat verzoekster lijdt aan een zware depressie en slapeloosheid. Verzoekster zweeg over dit alles lange tijd uit vrees voor mishandeling door haar man, ook hier in België. Zij vertoont een bijzonder kwetsbaar profiel.

In het psychologisch attest wordt vermeld dat verzoekster vrees koestert omdat zij twee maal gescheiden zal zijn, dat zij geen rechten zal hebben, dat zij niet kan terugkeren naar haar familie en dat zij haar kinderen zal verliezen. Zij geeft aan dat zij ook in het centrum wordt lastiggevallen omdat zij niet gesluierd is. Tevens werd zij om deze reden verworpen door de familie van haar man.

2.1.4. De commissaris-generaal legt in een aanvullende nota van 10 augustus 2017 een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier. Het betreft een COI Focus van 5 juli 2017 inzake de veiligheidssituatie in Bagdad (rechtsplegingsdossier, stuk 9). In een aanvullende nota van 23 november 2017 voegt hij een COI Focus van 25 september 2017 toe aan het dossier.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. Verzoekster koppelt haar vrees om naar Irak terug te keren vooreerst aan de problemen die werden aangevoerd door haar echtgenoot in het kader van diens asielaanvraag en beroepsprocedure, gekend bij de Raad onder het rolnummer RvV X. Haar echtgenoot blijkt echter teruggekeerd naar Irak (RvV 8 september 2017, nr. X). Dit wordt door verzoekster uitdrukkelijk bevestigd in haar aanvullende nota van 11 augustus 2017.

Nergens uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeksters echtgenoot, die zich terug zou hebben gevestigd bij zijn andere echtgenote in Irak, aldaar (nog) enig probleem ondervindt. Nog los van de vraag of aan de door verzoeksters echtgenoot en verzoeksters aangevoerde problemen enig geloof kan worden gehecht, dient aldus te worden vastgesteld dat de uit deze problemen gepuorde vrees niet, minstens niet langer, gegrond is.

Verzoekster werd op deze vaststelling gewezen ter terechtzitting van 23 augustus 2017 en verstrekte dienaangaande geen dienstige uitleg.

Verzoekster vestigt ter terechtzitting van 23 augustus 2017, net als eerder in de loop van onderhavige beroepsprocedure, wel de aandacht op de problemen die zij kent met en de vrees die zij koestert vanwege haar echtgenoot. Uit de bestreden beslissing blijkt dat zij van deze problemen en vrees ook eerder gedurende de asielprocedure melding heeft gemaakt.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande gemotiveerd:

“U haalde voorts nog aan problemen te hebben met uw man. Dienaangaande moet er vooreerst worden opgemerkt dat u deze problemen nooit eerder aanhaalde op DVZ. U heeft zich bovendien na afloop van de voorbereidende vragenlijst akkoord gesteld met de voorgelezen verklaringen (CGVS vragenlijst X, vraag 5 en 7). Expliciet gevraagd aan het begin van het gehoor op het CGVS of u op DVZ alle hoofdredenen voor uw asielaanvraag heeft kunnen aanhalen, bevestigde u dat u alle redenen had benoemd. Dit terwijl dit nochtans de uitgelezen kans was om de problemen met uw man aan te halen. U haalde dit daarentegen pas aan op het einde van het gehoor bij het CGVS (CGVS X, p. 22 en 27). Deze vaststellingen ondermijnen dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de problemen die er tussen u en uw man zouden bestaan.”

De loutere vaststelling dat verzoekster initieel naliet te vermelden dat zij problemen kende met haar man, kan te dezen echter niet volstaan om deze problemen ongeloofwaardig te bevinden. De Raad acht het plausibel dat verzoekster, gelet op haar profiel en haar herkomst van Irak, initieel enige schroom kende om deze problemen uiteen te zetten en naliet deze bij aanvang van de asielprocedure te vermelden uit schrik voor verdere mishandeling door haar echtgenoot.

Uit de terugkeer van verzoeksters echtgenoot naar Irak, de stukken in het onderhavige dossier en de gezegden van verzoekster ter terechtzitting, kan bovendien worden afgeleid dat de problemen van verzoekster met haar echtgenoot recent zijn geëscaleerd. Verzoekster, een sjiitische en reeds eerder gescheiden vrouw, lijkt ter terechtzitting de oprechte vrees te koesteren dat haar soennitische echtgenoot en diens familie haar omwille van een aantal redenen kwaad zullen aandoen en haar kinderen zullen afnemen. Tevens vreest zij hiertegen als laaggeschoolde, alleenstaande moeder van drie kinderen, geen bescherming te zullen kunnen verkrijgen.

Gelet op de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting en mede in acht genomen dat er in het dossier dienaangaande geen specifieke informatie voorhanden is, is het voor de Raad onmogelijk om in te schatten welke risico's de voormelde situatie voor verzoekster met zich kan brengen bij een terugkeer naar Irak.

Aangezien de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 13 december 2016 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP